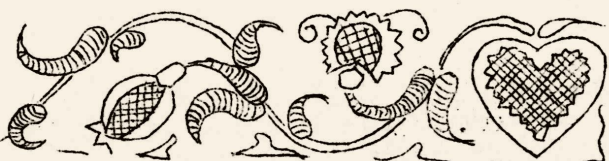
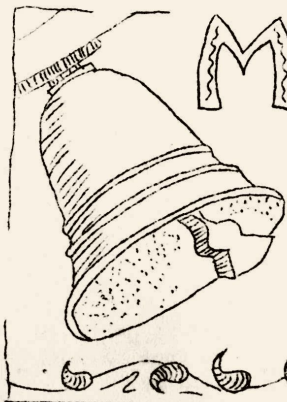

LETA 1954

MINNESOTSKI ZVON

Št. 5

Gilbert za maj 1952

Leto 2.

P. Evstahij

Nebeški Materi

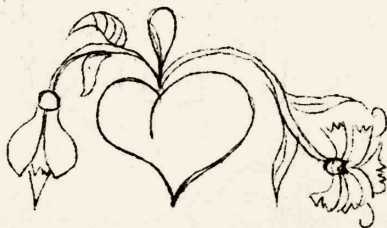
Odlika dvojna, dvojna krona:
devišta snežnobeli čar
in materinstva topli žar
krasi te, o Gospa,
kraljica srečnega neba!

Ti našega rodu si krona;
pravzor lepote čistih lic,
zrcalo dušnih krasotic,
Marija, o Gospa,
kraljica božjega neba!

Žena in mater vseh patrona:
v naročju tvojem dete spi
v njem živa božja luč gori!-
maš Bog in tvoj, Gospa,
kraljica sončnega neba!

Opora mater in patrona!
Zavetnica in moc devic!
Ti srcem našim daj cvetic
sijaj in blesk, Gospa,
Kraljica rožnega neba!

Nada Medved

K BLAGOSLOVU

Že trikrat sem nesla v Ameriki k blagoslovu ali "žegnu" O veliki noči, pa nikdar se mi ni zdelo tako lepo kot doma ali v taborišču. Tam so bili obredi velikonočnih praznikov popolnoma domači.

Jedila, ki so jih pripravili za blagoslov, so bila bolj skromna, a še bolj smo jih bili veseli, ker so nam prišle v taborišču take dobre redko-kdaj na mizo.

Kdo bo imel lepše pregrnjen košek? Dekleta so vezle prtiče v ta namen in na vsakem je bili napisanega kaj takega kar je spominjalo na ta veliki praznik, n. pr. jagnje z bančecem, ali pa trnjeva krona.

Otroci smo hoteli nesti k blagoslovu. Mamo smo pa prosili da nam je določila v ta namen tudi lepšo obleko.

V šoli sem slišala, kako lepo je bilo, ko so nesla slovenska dekleta doma k blagoslovu. Vsaka je gledala, da se je oblekla lepo, ne sicer nedeljsko, "za imčasno", pač pa tako ki jo je navadno nosila ob nedeljah. Gruntarska dekleta so nesla kar cele jerbase, druge pa košarice. Te košarice so prodajali na semnjih pred prazniki.

Vsaka dekle je pazila, da bo šla med prvimi iz cerkve. Rekli so, da se bo tista v tem letu prva poročila, ki bo prišla prva iz cerkve. Ljudje so gledali in opazovali pri oknih, katera bo tista "srečna". Nekateri so hučomašno pristavljali, da niso vsa dekleta čakale blagoslova, šlo so prej iz cerkve.

Kakšna pa je bila vsebina teh jerbas v in košar? Kolač, ki pomeni krono Kristusovo, pirhi-rdoče kaplje božje krvi, hren-britki žebliji, meso-Jagnje Jezus... V košek pa smo dali tudi pomaranče in jabolka.

Ko je minila velikonočna procesija, je šele dala mama pokusiti žegen in niti pirhovich lupin nismo smeli vreči proč, vse je moralo na ogenj, ker je bilo blagoslovljeno.

Tudi tu je navada, da nesemo k blagoslovu. Za vsako jedilo zmolli duhovnik posebno blagoslovno molitev. Vsi koški in cekarji pa so razvrščeni spredaj v cerkvi. Ljudem pa ni treba nasiti, ker se navadno pripeljejo z avtomobili.

Tu pa nosijo vsi vprek, mali in odrasli, stari in mladi. Vsakdo je vesel tudi tu velikonočnih praznikov in ne veste, kako lepo je dišalo v cerkvi, ko je bilo vse razpostavljeno.

Vika Bajda

Mati, naš največji naklad

"Mama"! To je prva beseda, ki so jo čebalala naša otroška usta in je obenem najdražja na svetu.

Marsikateri otrok ne pozna svoje matere, umrla mu je, ko je še ležal v zibelki. Takrat ni vedel, kaj je izgubil. Pozneje nam tudi ne ve nič povedati o nji. Morda je dobil drugo mater, in ko odraste čuti, da ni vse tako kot je pri drugih otrocih. Ko primerja svoje življenje, šole vo, kakšen zaklad je izgubil.

Če mislim pa to, da bi ne imela več svoje mame, me kar zazebe. Ne, ne, nas je še toliko in vsi, od najstarejše sestre do najmlajše ki je še v zibelki, smo tako potrebni dobre mame. Kako skrbi ona za moje male bratce, za sestro, ki steje šele nekaj mesecev. Pa naj smo drugi še tako skrbni, kadar jih varujemo, nikdar se ne počutijo tako dobro kot pri mami. V njemem naročju utihne jok, ko se skloni ona nad njimi, se zasvetijo oči bratcema, sestrici.

Ob takih trenutkih se spominam na taborišče, kjer se nam ni godilo tako kot danes. Kolikokrat je bila mama lačna, ni gledala nase, le za nas je skrbela, da smo imeli kruha in še kaj boljsega. Kako je gledala, da nam je pripravila nekaj veseljih uric, n. pr. ohičlavžu ali o praznikih.

Spominjam se, da sem slišala v šoli o deklici, ki bi bila morala za materinski dan kaj lepega napisati o svoji mami. Ko je dobila učiteljica pri pregledovanju nalog v roke list te deklice, je bila na njem napisano samo to: "Ninam mame, ne vem nič o njej." Takrat je padla še učiteljčina solza poleg uboge deklice.

Danes na materinski dan bom prosila ljubega Boga, naj ohrani našo ljubo mamo še dolgo, dolgo in naj ji da dočakati še to veselje, da bo kmalu mogla dojeti še svojo hčerko, ki je ostala doma pri stari mami in za katero se z očetom trudita da bi jo mogla dobiti sem.

Prosila bom tudi, naj nam Bog odpusti, ker smo že tolikokrat razžalili dobro mamo, saj ni bilo iz hudobiše, Temveč le iz površnosti.

Njenih lepih naukov, ki jih daje dan za dnem v naši mili slovenski govorici, ne bom pozabila nikdar.

Franci Medved

Zlati čas sv. misijona . . .

V zadnji številki našega mesečnika sem na predzadnji strani napisal, kar mi je narekovala učiteljica: Kako je bilo na misijonu, Bom napisal v prihodnji številki." In kaj pa sedaj? Ko vendar toliko ljudi ve o tej obljubi! Prelomiti je ne moram in ne smem. Naša učiteljica ni taka, da bi nas na tako zviti način lovila in ko je tako rekla, takrat tudi ni mislila na take ukane. Zdaj pa se mi morda le malo smeje v pest.

Ker pa smo doživeli ta čas res toliko lepega, sem pa kar vesel, da lahko o tem kaj več napišem.

Prezvišenega sem prvič videl, ko sem bil še majhen fantiček doma v Trbojah. Prišli so birmovat. Tudi jaz sem stal z drugimi pred cerkvenimi vrati pod zvonikom in so mi dali podobico. In še "klófuto", so mi dali, ne, ne, pobožali so me. Pa dobro sem se jih zapomnil.

Drugič sem jih videl v taborišču. Proč od doma! Joj, kako smo se jih takrat razveselili!

In tretjič na Gilbertu v Ameriki. Tožko smo jih pričakovali. Za sprejem smo bili prav v zadregi. Skoro v vsaki hiši je bil kdo bolan na influenci. Tudi mene je zagrabilo. Na dan sprejema sem se tresel od "Vročega mraza" kot šiba na vodi. Imam zelo dobrosrčnega brata, ki je tudi usmiljen tako, da me ni hotel nadomestiti. Ko je prišla vsta name, je učiteljica kar pogledala name in ker je bilo toliko ljudi, se nisem smel

obotavljati. Nekateri so rekli, če lahko sedim in poslušam, kar drugi govore bom tudi jaz lahko prebral svoje. (kar sem znal na pamet mi je vse izpuhtelo od tega "mraza"). Klaverno sem stopil pred gospoda škofa, a ko sem zagledal njegov prijazni, smejoči obraz, me je vse minilo in vesel sem prebral svoj pozdrav. In ko so me Prevzvišeni še prijazno nagovorili, sem pozabil na vse težave in še zasmejal sem se.

O sebi sem že precej povedal, ker je bilo to zame najlepše doživetje. Ves sprejem pa je potekel takole:

Ko so prišli gospod škof v dvorano v spremstvu gospoda župnika so zapeli pevci "Ti si Peter skala.." Naš Ligin pradednik je prvi pozdravil in obujal sponine na obisk v taborišču, kjer smo se gospoda škofa tako zveselili, ker je toliko preстал in bi mu bili radi odvzeli malo njegove teže.

Mladinski zbor je zapel "Tam, kjer teče bistra Zila.." in Joško Škorjanec se je pa kar trikrat priklonil ter se tudi pošteno "odrezal" "Nekdo" tam v daljni Indiji bo gotovo vedel, odkod je prva kitica njegovega pozdrava. Takole je povedal:
Da ste prišli, Prevzvišeni!

Kako srčno po Vas smo hrepeneli
kako srčno trenutka smo želeli,
da si pogledamo iz oči v oči -
saj vidite, da smo zelo mladi.

Politi hočemo naprej za Vas
prav vdano, da romali bi,
oh, - če bilo bi nam vsem daná,
še kdaj nazaj bi z Vami
vprelepo nam Ljubljano.

Mislím, da Jožek ne bo pozabil, kako so se mu Prevzvišeni prijazno zahvalili. Naš zborček je zapel "Na zeleni gori..", nato pa se je skorajžila Dolencova Milona in s šopkom nageljnov v roki pozdravila g. Prevzvišenega, ki mu je mod drugim rekla, da nam je prinesel s svojim prihodom košček doma, kor je naš slov. škof, ki ga imamo vsi radi.

Spet je zapela mladina velikonočno "lačice ob vodi.."

Sebe sem že obral in rekel, da so naš vzor v življenju naši mučenci, ki so padli za vero in domovino

Ob sklepu je pozdravila še naša učiteljica, ki je naglašala zvo-

Zahvaljeni, da ste prišli!
Kako za Vas smo vsi molili,
da srečno bi se iz Argentine
v Cleveland spet se povrnili.

stobo in vdanost Prevzvišenega slov. narodu in rekla, da zgodovina tega ne bo mogla prezreti. Po pozdravu se je zahvalila še domačemu čg. župniku, ki je tako rad ustregel želji nas vseh in omogočil prihod g. škofa na Gilbert.

Šolski zborček je še zapel "Lastovička, drobna ptička" in predcednik je naprosil g. škofa, naj nam kaj povedo, kako je v Argentini. Z zanimanjem smo vsi poslušali. Za sklep smo zapeli skupno "Povsod Boga.."

Misijski govori so bili nad vse lepi. in je vsak večer prišlo voč poslušalcev v cerkev. - Ob sklepu smo se tudi slikali z g. škofom in zdaj samo premišlamo, kako bi to slabo objavili v Zvonu. Milena Dolenc

PREVZVIŠENI V NAŠI ŠOLI

Ko danes premišljam, da smo v šoli sklenili prositi našo učiteljico, naj povabi Prevzvišenega v našo slovensko šolo, se mi zdi moja želja kar predrzna. In vendar se je izpolnila.

"Jutri pridejo, jutri pridejo!", so žvrgoleli naši mali. Premišljali smo, kako bo, ali naj kaj vprašamo gospoda škofa, kaj takega morda, kar ne moremo razumeti. In takoj smo začeli pripovedovati, kaj bomo vprašali. Naša učiteljica si je naše prošnje napisala, a nazadnje je zgubila listek in smo spet mislili in mislili, kako bo.

V četrtek, pred cvetnim petkom so res prišli Prevzvišeni v spremstvu gospoda župnika Schweigerja. Vsi otroci slov. šole smo se zbrali okoli dveh velikih miz in veseli pozdravili oba gospoda ter jih povabili k mizi. Že prej smo se prekali, kje naj bi sedeli in deklice smo zmagale, no, pa saj je bil tudi res najbolj pripraven prostor, da so lahko gledali po vsej sobi.

Z vsakim izmed nas so prijazno govorili in nam pojasnjevali, kar kdo ni razumel. Našim malim kar ni hotelo v glavo, da ni potrebno človeku, ki prejme sv. krst šele potem, ko je že velik, starejši, iti še k sv. spovedi, če hoče takoj po svetem krstu prejeti sv. obhajilo. Takoj so nas vprašali, kaj je sv. krst in ko smo prišli do tega, da je prvi in najpotrebnejši zakrament, smo se tudi pomenili, da izbrišo človeku vse, pred sv. krstom storjene grehe, zato ni potrebno, da gremo prej k spovedi. Pa še o nesrečnem Judežu smo se pogovarjali.

Father Schweiger pa so rekli škorjančevemu Jožku, naj še enkrat pove, kar je govoril Prevzvišenemu ob sprejemu.

Ne veste, kako se je branil, nazadnje celo jokal in nam je bilo že kar vsem nerodno, da ne pove. Mislili smo, da je trmast, pa se je revček bal, da bi ga kaj "polomil", ker so bili v zadnji kitici verzi maló težko zasukani. Ko so pa še Prevzvišeni rekli, naj kar pove, da bo ustregel gospodu župniku, se je pa že ojunčil in prav lepo povedal.

Nato smo pa še peši in prihodnji dan smo rekli vsi, da tako prijaznega škofa gotovo ni daleč okrog, kot so naš Prevzvišeni. Jaz sem jih tako rada poslušala, nobenega govora nisem zamudila. Kako so bili ti dnevi lepi! Vem, da si boste marsikje zaželeli, da bi kaj podobnega doživeli.

Prevzvišeni! V imenu naše slovenske šole se Vam prav lepo zahvalim za prijazen obisk, ki ga ne bomo nikdar pozabili.

Breda Svetlič

AMERIŠKA SLIČICA...

Že tretji dan po prihodu v Ameriko, k naši teti v Browndale v Pennsylvaniji, sem morala v vaško šolo. Stala je na lepi, zeleni vzpetinici nad krajem, lesena, kot so lesene skoro vse ameriške hišice delavcev in kmetovalcev. Kako so se mi šibile noge, ko sem z svojo malo sestrično Marianne koracala proti šoli, saj nisem znala prav nič angleško. Sprva so me vtaknili v prvi razred, kjer je poučevala gospodična Gliha, ki je še nekoliko znala slovensko, dasi je bila tu rojena. Kmalu je gospodična spoznala, da v Evropi s šolo nismo bili ravno od muh in sem bila "povišana" v peti razred. Učiteljica tega razreda, po rod-u Poljakinja, mi je ob priliki tudi rekla, da se mi pozna evropska podlaga.

Pa sem nekoč šla s svojo sošolko iz šole domov. Izpraševala me je to in ono o moji domovini. Končno me je vprašala, da li je imela šola v Ljubljani tudi okna. Kar skoro pogrelo me je, pa sem na njenem obrazu videla odritost. Hodila sem na vadnico in lahko si mislite, kako se mi je zdelo to vprašanje res čudno. Ko sem ji pojasnila, da je imela šola, kamor sem doma hodila, velika okna in da je bila ekoro palača, se je začudila ona in na obrazu sem ji brala, da mi ne verjame.

Rekla pa sem ji, da se mi tudi browndalska dopade, morda še bolj, ker je bolj domača, okoli nje pa kar lepi brezovi gozdovi in cvetoče trate. Še bolj pa se mi dopadejo moje prve ameriške sošolke, ki so me tako prijateljsko sprejele - tujko begunko - v svojo sredo.

Goričan:

Slovenski Sveti Jurij

Na belem konju Jurij svet'
že k nam v vas prijaše;
veselje, petje, ples in smeh,
vse to bo zopet naše.

Po hribih bukev zeleni,
že kukakvica poje,
po rebrih teloh bel cveti,
odpira popje svoje.

Tam v dalji gore se bleste,
na njih pa bele ride,
sneg v sive reže še stone.
Kdaj k vam svet' Jurij pride?

Oj, pridi, pridi Jurij svet'
kaj skoro k nam v planine!
S seboj prihesi pisan cvet
v snežne te višine.

(Po "Begunskem Palčku")

Janez Okorn

KADAR DEŽUJE

Zelo rad imam sončno vreme. Vedno pa nam Bog ne ustreže s soncem, časih pravimo, da se nebo joka, takrat dežuje. Takrat se pobudi vsa narava. Vse se veseli, posebno po hudi vročini.

V aprilu je bilo povsod precej vroče in vsi smo mislili, kaj bo, če se ne bo prikazal dobrodejen dežek.

Pa je neke noči malo zagrnelo, usul se je dež in zjutraj je bila vsa narava poživiljena. Trava, ki je vela prosila mokrote, je naenkrat oživela, v nekaj dneh je bilo na trati pred hišo že vse zeleno. Rosne kapljice je vsako jutro namakajo in se bleste na njej kot korale.

Se spomnite na sveže bukovo zelenje v naši domovini? Okoli sv. Jurija je bilo v gozdu vse zeleno, kot da bi bila pokrita v najlepšo svilo, se je košatila bukev na hrabu.

Dež poživi cvetje na vrtu in po tratih. Drevje na sadnem vrtu odpira popke in razprostira svoje veje proti soncu. Skoro ni lepšega, kot je narava spomladi, zlasti tedaj, ko jo orosi prijeten dežek.

Ko sem bil še doma, sem rad poslušal ptico pivko, kako je prosila za dež. Kmetje so navadno rekli, da zdaj se bo Bog že usmilil, ko celo ptice prosijo deža.

Hudo pa je, kadar se usuje ploha in gorje, če nas zaloti sredi ceste, takega dežja se pa časih celo bojimo. No, v Ameriki ni tako velike nevarnosti, da bi bil moker, ko te pa povsod čakajo avtobusi, da te potegnejo na cilj, kamor si namenjen.

Bine Medved

NA DOLGI POTI

A ko minila dva sta dni,
ko mimo Anglije smo že odšli,
ter prišli na odprti ocean,
takrat se začel je plesni dan.

Po stopnicah gor in doli
ves dan smo hodili,
drug drugega se prijemali,
drugače bi se vsi pobili.

Jaz seveda bil sem v postelji ves dan,
kar za umret sem bil božan,
komaj zadnjih pa sem nekaj dni
ven prišel pogledat, kaj vendar se godi.

Joj, kako smo se razveselili,
ko so galebi ladjo obkolili,
te so ptice znamenje nam dale,
da smo blizu že obale.

Marijan Kosem

Šest popotnikov

Kralj je ukazal pripeljati en voz zlata za drugim. Sedem tisoč voz so že pripeljali, vsi so bili naloženi s šamim zlatom. Vse to je dal velikan v vrečo, a še ni bilo dosti. Velikan je ukazal, naj prinese vse, kar imajo, da bi napolnili vrečo.

Nosili so posodo, dragocene kamne in mnogo blaga. Slednjič je rekel velikan: "Konec moram narediti vsemu temu, pa če prav ni vreča napolnjena, jo bom vsaj lažje zavezal." Ko je to naredil, je dal vrečo na ramo in odšel.

Kralj je videl, kako nese velikan vse ogromno bogastvo, zato se je razjezil in zapovedal ujeti velikana ter ga pripeljati nazaj.

Dva regimenta vojakov na konjih sta šla za velikanom. Vojaki so kmalu obkolili šest popotnikov in vpili: "Naši ujetniki ste in takoj odloži vrečo zlata!"

Velikan ni nič odgovoril, le trobentač je rekel: "Vi nas hočete ujeti? Najprej boste plesali v zraku!"

Ko je to izgovoril, je zaprl eno nosnico, z drugo pa je pihnil vojake v zrak.

Enemu samemu je prizanesel, to je bil poveljnik, ki ga je milo prosil, naj mu prizanese.

Pihač se ga je usmilit in mu naročil, naj pove kralju, da bodo še drugi leteli po zraku, če jih bo poslal za njim.

Popotniki so vzeli domov vse bogastvo tega velikega kralja. Jestva ter živeli zadovoljno in brez skrbi vse dni svojega življenja.

Kakšna mamica bom jaz

Zdaj sem še majhna deklica, moja mamica pa je močno bolna. Pomagam ji pomivati in varovati malega bratca Ivančka. Učim ga lepo jesti in lepo govoriti. Zmenoj moli zjutraj in zvečer, pa tudi zapojem mu večkrat. Kadar ni priden, nisem nič jezna. Takrat mu pokažem le - po sliko božje Mamice z Jezuščkom in mu dam poljubček. Bratec je takoj spet dober in mi reče: "Anica, mamica, Ivanček, Jezušček."

Moj atek me ima zelo rad in mi večkrat reče: "Ti si pa že kar prava mamica."

Tako sva pri hiši dve mamici. Bojim se pa, da bom tudi jaz bolna, ko bom velika mamica, in da bom tudi jaz morala bežati z majhno deklico kot moja mamica z malo Anico.

Za materinski dan lepo pozdravlja vse begunske mamice
Anica Pristovnik

Andreja Stanonik

Kakšna mamica bom jaz

Sedaj sem še majhna deklica in ne vem ravno dosti pisati o tem, kakšna mamica bi bila jaz. Ko bom dorasla, bi pa skušala biti prava krščanska mati. Otroke bi vzgajala lepo: Učila bi jih lepo moliti, pripovedovala bi jim lepe povestice in pela bi jim lepe slovenske pesmice. Seveda bila bi pa tudi stroga v vseh ozirih kakor je tudi moja mama. - Sedaj pa napišem še eno pesmico za "Materinski dan".

Moja mamica.

Mamica moja povej mi,
kaj imaš solzne oči,
kaj si res plakala zame
dni in noči?

Mamica moja povej mi,
kaj imaš zguban obraz,
ali te gube izklesal
res sem le jaz?

Mamica moja, srebro že
imaš v laseh,
ali si bila res zame
v vednih skrbeh?

Mamica moja udano
v križ se na steni ozre,
novi si solze z očesa
z vzdihom otre.

Jožko Cukale-Indija

Rožica Marjetica

(da bo brala ko malo odraste)

Ledenih sveč ni več,
še sneg odide skoro
za žalostno nam goro.
Pomlad je spet zelena tu,
če tam odpre oči na travnika
rožica marjetica.

Na sončni vrt kot v pisan prt
so vtkali Te. Tam rasteš zala cvetka,
Bog živi te, Marjetka!
Li veš! Četudi skuje led
marjetki hladno ječo,
vendar ne zvene beli cvet, v polji
rožica marjetica!

Zato za tvoj godoyini dan
ti kličem srečno, srečno, srečno,
saj vendar ti ne umreš nikoli,
Živeti moraš večno,
Rožica, Marjetica....

To pesmico je poslal naš neutrudljivi misijonar, p.j. Cukale iz daljne Indije, ki se zanima za vas, dragi misijonski sodelovalci. Spesnil je tudi lepo pesem za vel. petek, a je prišla prepozno, zato jo hranim za prihodnje leto. Zanima se za uspeh sv. misijona in vse bralce Minn. Zvona lepo pozdravlja.

Lojzka Verbic RAZMIŠLJANJE ZA MAJNIK
IN MATERINSKI DAN.....

Cvetke trgam - svetlobále, višnjeve in zardele.....
Komu neki jih boste dali ta mesec?
Nabeški materi, Majniški kraljici.
Njej, Devici najčistejši

in Kraljici najmilejši,
z njim bom venček krasni zvil
in Mariji ga daril....

Želim, da bi doživljali ta lepi mesec ono veselje, ki smo ga čutili nekoč doma ob lepih šmarničnih oltarčkih, ko smo kar tekmovali, kdo bo lepše okrasil Marijin kipec. Ne pozabite na Njo, ki vas vabi tudi tu.

Vem, da v marsikaterem domu ni usahnila ljubezen do majniške Kraljice. Prinašajmo ji lepe majske cvetke v obliki žrtvic, odpovedi, ki jih Marija tako ljubi in tako bogato poplača.

Ali veste, za koga naj bodo te žrtvice? Za našo mladino, za naše vzgojitelje doma. Vsak večer pokleknite pred njen okrašen oltarček, zahvalite se ji, da tu lahko opravljate svoje verske dolžnosti neovirano in prosite jo, kakor poje pesmica:

Devica ti premila,
ne zvrzi rožic teh,
ki v venček jih zložila
ljubezen nas je vseh.
O čuj srce boleče
te kliče koprneče:
Marija, o Marija!

Mariji, naši najboljši materi potožimo vse težave, vse skrbi. Nihče nas ne bo tako razumel kot ona.

Vsaj enkrat v letu pa se posebno ozrimo v tihe prostore naših mater, ki neutrudljivo delajo za svoje otroke in ne pričakujejo nobenih javnih ocen in pohval. Nobena nejevoljna beseda jim ne jemlje poguma, tiho in mirno ter zvesto vrše svoje dolžnosti in jih bodo vršile do onega dne, ko jih bo Gospod poklical k sebi.

Matere so naše dobrotnice, mučenice in svetnice. Te pogosto žu-
ljave in udelane roke, kako so lepe, saj se noč in dan trudijo za vas!

Na materinski dan nam nehote prihaja v spomin vse, kar so naše matere storile za nas in ne moremo drugače kot da večkrat zdihnemo: "Mati, odpusti mi!"

Mati vas uči in svari le iz ljubezni. Spomnite se svojih mater, vsa notranjost naj vztrepeta ob velikih resnicah, ki jih človek doživlja vsak dan ob materah,

Mati je bogastvo življenja, vir veselja, njeno srce je vir ljubezni, njena ljubezen ne pozna meje, materina mera hodi nad zvezdami.

Vsako dobro mater navdaja samo ena misel: Kako se žrtvovati za otroka. Ob njej se pomudimo danes in učimo se ob nji požrtvovalnosti.

Kdorkoli pa si in nimaš več dobrematere, spomni se je zlasti danes in ji posveti to raznišljanje.

Č.g.p.Odilo OFM

- DEKLICA -

Mala deklica ne izgublja časa in stori vse, da postane mala ž e n a. Že zgodaj si pridobiva skrivnostne možnosti, da gleda svoj obraz in svojo postavo kot bi vse to ne bilo njeno in bi bilo last nikoga drugega. Opazuje svoj smeh vidno in zagonetno, gleda svoje telo od spredaj in od strani, urejuje svoje poglede in tisto, kar je po njeni sodbi najbolj primerno, to obdrži.

Sčasoma si pridobi tisto dovršeno smisel o svoji lastni navzočnosti, ki jo privede na kraj dela in umetnosti. Največ se to doseže s primerjanjem samega sebe s popolnostjo drugih nežnih bitij. V posebno zadoščenje pa je takim mladim in malim deklicam, kako fantje čutijo pred njim nekako okorno nevrednost. Tega nikdar ne pozabijo, četudi si vsega ne znajo razložiti.

Pogostokrat se male deklice zaženejo z neko čudovito mrzlico v koristno delavnost. Brez predpasnika, brez kapice na prah, pa začno umivati posodo, pospravljati po sobi in vtikati vilice in kuhalnice v ponve in v lonce na peči. Pa se kar hitro znajdejo, kot mladi bobri, ki znašajo hlode in bruna, ne da bi se kdaj učili. Začno, pa znajo.

Fant, ki se igra trgovca, je čisto hladen posnemalec svojega očeta, toda mala deklica, ki se igra dom, je čisto samostojna, skoraj nič ne posnema, samo to ve, da mora biti narejeno. Vse to daje veliko upanje za bodočnost. Večkrat pa se zgodi, res prerado pri deklici: ko je končala delo v sobah in v kuhinji, da se rada prikaže na verando in si tam da polno opravlka pri ograji. Da bi jo kdo videl, najbrž. Bog ve. To je tudi značilno za male deklice. Seveda, take so deklice, ko so stare 14 let.

Glavna stvar pri mali deklici pa je: lepa hoče biti. No - bena mala deklica si ne more pomagati in ni prav nič kriva, če je lepa. Lepa pa je zato, ker je nova in preprosta. Zato, ker je vse pred njo, zato ker je z vsem zadovoljna, zato ker nikoli svoje dobrote in svoje postrežljivosti ne skriva, pa tudi

zmožnosti, ki jih ima v sebi, ne daje pod mernik, zato ker je tako zaupljiva, zato ker gleda na tebe, kot bi te hotela prepričati, da si tudi ti lep. Mala deklica je novi življenjski poizkus, da bi bilo na svetu vse dobro in lepo. Zato se zdi, da povsod nastopi pomlad, kadar se rodi otrok ženskega spola.

Lepota pa malo deklico včasih zmoti in zapelje. Tukaj je vzgled: Slavni - umetnik slikar je prišel na vas. Tam ob vrtni ograji zagleda malo deklico. Umetnik se vstavi in gleda otroka. Saj to ni otrok, to je angel iz nebes. Tako je otrok lep in prikupljiv. Ne more se zdržati. Stopi v hišo in vpraša mater: "Ali je to vaš otrok?" "Moj", odvrne mati. "Dovolite mi, prosim, da bi tega otroka smel naslikati, zakaj svoje žive dni še nisem vedel tako lepe deklice." Mati je dovolila. Slikar vzame otroka na vrt in ga začne slikati. Z nokako pobožnostjo je vlekel potezo in neko posebno zadoščenje je čutil pri svojem delu. Sliko je končal. Obesil jo je v svojem stanovanju na steno in pod sliko je dal napis: "Nebesa".

Pretekla so leta: Morda 25 let, morda celo trideset. Bil je v nekem tujem mestu po svojem opravljanju. Takrat nastane na ulici šum in kričanje. Kaj je vendar? Tam gde spreved! Neke propalo žensko so obsodili na smrt in jo peljejo na morišče. Umetnik se približa. Rad bi dobil predmet za slako. Ko zagleda zločinko, se ves zdrzne. Ni vedel ali je človek, ali je samo človeku podobno. Poprosil je, če sme zločinko naslikati, preden jo bodo umorili. Dobil je dovoljenje. S strahom in odporom vleče poteze po platnu. Ko je končal, je napisal pod sliko besedo "Pekel". Takrat pa je obsojenka spregovorila: "Me poznate? Se spominjate? Pred tridesetimi leti je bilo tam na vrtu. Bila sem takrat sedem let stara. Slikali ste me kot otroka. pod mojo sliko ste napisali besedo "Nebesa". To naredi človeška lepota, če je človek prav ne razume. Kakor hitro izgubi človek lepote duše, potem se telesna lepota izspremeni v najostudnejšo grdobjo." Po teh besedah so izvršili smatno obsodbo.

MISIJSKI KOTIČEK

Naš misijonski kotichek je bolj malo povedal zadnje čase. Danes pa moram sporočiti veselo novico, da smo ustanovili kar dva misijonska krožka: eden je na Gilbertu, drugi pa na Pinevillu.

Oba imata isti cilj: zbirati prispevke za naše marljive misijonarje, zlasti pa to, da zbiramo duhovne šopke za misijone.

Naš Gilbertški krožek je izvolil ta odbor:

Ludovik Škrbec - predsednik, Vika Bajda - podpredsednica,
Milona Dolenc - tajnica, Marijan Kosem - blagajnik. On pravi,
da je tega dela najbolj vajen, ker raznaša časopise in pobira
denar zanjo. Bomo videli!

Milona Dolenc, tajnica

Pinevillo se oglašča. Do zdaj smo od tu poslali dva paketa
za Indijo, a se bojimo, da jih niso dobili, ker nismo vedeli
za pravi naslov.

Misijski sodelovalci in sodelovalke! Pridno prinašajte
znamke, stare vaščilne razglednice, pa tudi božične in veliko-
nočne so dobrodošle. Pravijo, da bomo med seboj tekmovali.
Glejte, da ne bo Gilbert prednjačil, pa je tam manj članov,
ker je manj otrok. Za zbiranje znamk so oni prav pridni.

Naš odbor je pa tale:

Franci Medved - predsednik, Mila Vidmar - podpredsednica,
Ivanka Krulc - tajnica, Bine Medved - blagajnik. Tudi on
si je hotel pridržati to mesto in ker vemo, da ta posel ni
preveč prikupljiv, smo ga vsi radi izvolili.

Ivanka Krulc - tajnica

Mati: Janez, Janeeee, Janeeeeeeeez!

Janez: Kaj je mati.

Mati: Ali zopet mečeš kamenje v ribnik.

Janez: Ne mati, toda čisto bližu sem že.

Minnesotski Zvon izdaja slovenska mladina na Gilbertu in Pinevillu s pomočjo prispevkov vse slov. mladine v Združenih državah
Riše in razmnožuje : Franci Medved
Tipka : Marijan Kosem